

Dobri otroci.

Spisala *Kmetova.*

avladalo je oni dan veliko veselje pri Svetlinovih. Slavka, Vera in Janko so skakali, da jih je bilo veselje gledati. Celo karajoč glas mamice jih ni pomiril. Vsa hiša jih je bila polna. Zdaj so skakali po stopnicah, zdaj po vrtu. Prišel je bil sosedov Marko in jih začuden vprašal, zakaj so tako veseli oni trije. Brž mu je povedala Slavka, ki je bila najstarejša, da se vesele stričevega prihoda, ki se pripelje s popoldanjim vlakom iz mesta in jim prinese vsepolno lepih reči. Ta stric je bil baje jako strog gospod, a otroke, pridne otroke, je imel pa le rad.

In še nekaj drugega je bilo, zakar so se otroci tako veselili. — V nedeljo bodo namreč s stricem napravili izlet v bližnji trg, a ne peš, temveč peljali se bodo na saneh! In tega so se tako veselili vsi trije, Slavka, Vera in Janko.

V nedeljo zjutraj je bilo. Svetlinovi otroci so bili že zgodaj na nogah. Napravili so se hitro in prišli tako točno k zajtrku, da se je Svetlinova mati čudila, da so bili otroci ta dan tako pridni. Saj pa ni čuda!

Danes je bila ona nedelja, ko se popeljejo s stricem v trg. Dober je bil stric Fran, res, prav prijazen in ljubezniv. Prinesel je bil ono popoldne toliko lepih reči Slavki, Veri in Janku, da ga kar niso mogli prehvaliti in najrajši bi bili vedno krog njega. Posebno lepa je bila Slavkina knjiga s pravljičami. Kako bajne, čarobne reči so bile ondi popisane in kako krasne slike — ne, kaj takega ni Slavka še nikdar videla, niti v sanjah ne!

Torej to nedeljo so se odpeljali: stric Fran, Slavka, Vera in Janko.

Lep dan je bil. — Zimsko solnce je tako mikavno svetilo, in snežni kristali so blesteli, tako blesteli, da ni bilo moči dolgo gledati po tej širni snežni odeji. Nebo je bilo lepo jasno, čisto.

Hitro so dirjali vranci, vpreženi v sani.

Stric Fran je nekam zamišljeno zrl po snegu. To so zapazili tudi otroci, posebno Janko, ki je brž vprašal:

„Kaj vam je, striček, ali ste žalostni?“

„Da, otroci, domislil sem se nečesa . . .“

„O, striček, povejte nam, kaj pa vas dela žalostnega?“ so prosili vsi hkratu.

„Dobro, povem vam. — Tam v mestu, v ozki temni ulici, stanujejo ubožni ljudje. Šel sem nekoč zvečer, pozimi je bilo, in ugledal tam malega dečka, drgetajočega mrazu.

Ubožec! Tako slabo je bil oblečen in ves moker od snežink, ki so gosto padale nanj.“

„Čigav si, fante, in kaj delaš tu v mrazu?“ ga nagovorim.

„O, gospod, gospod — dajte mi dva novčiča, lepo vas prosim! Kupil bi žemljico in jo ponesel mamici, bolni mamici, ki danes še ni ničesar užila . . .“

Siromak se je tresel, da je komaj spravil te besede iz sebe.

„Tako, tako,“ mu rečem. „Torej dva novčiča bi rad. Kje pa stanuješ?“

„Tam v oni hiši, pod streho,“ rekoč mi pokaže deček temno hišo v ozadju ozke ulice.

„Dobro, verjamem ti in ti dam dva novčiča in še več, kadar obiščem tvojo mamico.“

Dal sem mu denar, in deček je vesel izginil v oni temni hiši.

Še isti večer sem ju obiskal. Mrzlo je bilo v podstrešni izbi. Zasmilila sta se mi siromaka, in nehote sem obstal pri vratih.

„Ali je bila mamica hudo bolna?“ hitro vpraša Vera.

„Da, da. Hudo je bila bolna ubožica. Dal sem fantiču, ki mu je bilo ime Rajko, nekaj denarja, da je šel kupit drv in pa jedil za mamico in sebe. Vesela je bila žena in s solzami v očeh se mi je zahvaljevala. — Obljubil sem ji, da ju pridem še večkrat obiskat. In res sem bil šel večkrat ju obiskat.“

Vidite, otroci, in pravkar sedaj, ko se peljemo tako veselo v saneh, sta mi prišla na misel Rajko in njegova bolna mamica in tista temna, mrzla izba. Povedati sem vam hotel, če bi ne bilo bolje, da bi opustili izlet v trg, do katerega je še dobro uro z vozom, in bi se rajši obrnili, da ...“

„O, zakaj pa, striček, tako prijetno je!“ so vzkliknili vsi trije.

„Počakajte, da vam povem,“ je rekel stric. — „Obrnili bi se, in vi bi mi izročili vaš denar, ki so ga vam dali starši za nakup tako nepotrebnih igrač, in bi ta denar rajši poslali v mesto onima siromakoma. Dodal bi še jaz kaj, in vesela bi bila ubožna žena in Rajko te podpore. Ali hočete?“

Počasneje so drčale sani. — Otroci so se spogledali, a potem brž odgovorili:

„Da, da, striček, tu imate denar za Rajka in mamico!“

„Pridni ste, otroci. Nisem mislil. — Poslal bom ta denar v mesto — kako bosta vesela!“

„A vendar, peljimo se v trg, in zdaj še zato, ker ste bili tako dobrega srca,“ dostavi stric.

In spet so drčale sani po belem snegu. — Otrokom se je zdelo, da sije solncece topleje, in da se snežni kristali še bolj bleste. Vožnja jim je ugajala sedaj še veliko bolj.

Kaj menite, zakaj neki?

Mrtvemu očetu.

*Kam si namenil se, predragi oče,
kam se podal, a po kateri poti?
Nič glasa več! Le skrivnih šum peroti
drhti, in pesem moja žalno joče. —*

*Ugasnile oči, ljubeč nas deco vroče. —
Zdaj križ iz mrtvih zre nas rok naproti,
odgrinja raj ti v večni prelepoti,
kjer Bog ugaša srca želje vroče ...*

*Življenje tvoje bilo je trpljenje,
za blagor dece tvoje darovano,
vsa sreča naša — tvoje hrepenenje ...*

*Molili zate bomo neprestano,
a ti tam gor na svetem božjem dvori
v pekočo bol tolažbo nam govôri!*

Fran Žgur.

